

Sygn. akt *XVII AmT 176/19*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Witold Rękosiewicz

Protokolant: sekretarz sądowy Magdalena Ratajczyk

po rozpoznaniu w dniu 7 czerwca 2022 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania M. W. i K. W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą(...)w K.

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

zainteresowany Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T.

o ustalenie warunków dostępu do nieruchomości

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 13 maja 2019 r. nr (...)

1. oddala odwołanie

2. zasądza solidarnie od M. W. i K. W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. na rzecz Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów zastępstwa procesowego,

3. zasądza solidarnie od M. W. i K. W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. na rzecz Spółdzielni Mieszkaniowej (...) z siedzibą w T. kwotę 737 zł (siedemset trzydzieści siedem) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt *XVII AmT 176/19*

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany), decyzją z dnia 13 maja 2019 r. nr(...) po rozpatrzeniu wniosku M. W. oraz K. W. prowadzących wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą (...)w K., (powód, Operator) o wydanie decyzji ustalającej warunki dostępu Operatora do nieruchomości położonych w T. przy:

1. ul. (...), ul. (...), Al. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

2. ul. (...), ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

3. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
4. ul. (...), ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
5. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
6. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)
7. ul. (...) dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...)
8. ul. (...), ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
9. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
10. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
11. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
12. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
13. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
14. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
15. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
16. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
17. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
18. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
19. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
20. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
21. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
22. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
23. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
24. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
25. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
26. Osiedlu (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),
27. ul. (...), dla której Sąd Rejonowy w Turku, V Wydział Ksiąg Wieczystych prowadzi księgę wieczystą nr (...),

w tym do posadowionych na Nieruchomości budynków (dalej: odpowiednio Nieruchomości, Budynki), zarządzanych przez Spółdzielnię Mieszkaniową (...) z siedzibą w T. (Spółdzielnia, zainteresowany, Udostępniający), w celu zapewnienia telekomunikacji w Budynkach

I. na podstawie art. 22 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 2 oraz ust. 5 pkt 1 w związku z ust. 1g ustawy z dnia 7 maja 2010 r. o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2017 r. poz. 2062, z późn. zm., dalej: ustawa o wruist lub Ustawa) oraz art. 104 § 1 k.p.a. w związku z art. 206 ust. 1 i 1a ustawy z dnia 16 lipca 2004 r.

Prawo telekomunikacyjne (t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 1954, z późn. zm., dalej: Pt) ustalił warunki dostępu Operatora do Nieruchomości i do Budynków, w celu zapewnienia telekomunikacji w Budynkach, na warunkach szczegółowo opisanych w decyzji,

II. na podstawie art. 22 ust. 1 w związku z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b oraz ust. 5 pkt 1 ustawy o wruist w związku z art. 104 § 1 k.p.a. oraz w związku z art. 206 ust. 1 i 1a Pt, odmówił ustalenia warunków dostępu Operatora do Nieruchomości, w tym do Budynków, polegającego na umożliwieniu wykonania światłowodowych instalacji telekomunikacyjnych Budynków, w celu zapewnienia telekomunikacji w Budynkach,

III. na podstawie art. 105 § 1 k.p.a. w związku z art. 139 ust. 1 pkt 3 lit. b Pt w związku z art. 206 ust. 1 i 1a Pt, umorzył postępowanie w części dotyczącej ustalenia warunków dostępu Operatora do Nieruchomości, w tym do Budynków, polegającego na umożliwieniu wykorzystania punktów styku Budynków, stanowiących własność Udostępniającego, w celu zapewnienia telekomunikacji w Budynkach.

Na podstawie art. 206 ust.2aa w zw. z art. 206 ust. 2 pkt 6 Pt decyzja w zakresie pkt I sentencji podlegała natychmiastowemu wykonaniu.

M. W. i K. W. prowadzące wspólnie działalność gospodarczą pod nazwą (...) w K. złożyły odwołanie, w którym zaskarżyły § 1 ust. 2, § 1 ust. 3, § 2 ust. 1, § 4 ust. 1, § 4 ust. 9 i § 4 ust. 11-15 części I sentencji decyzji oraz część II sentencji decyzji. Zaskarżonej decyzji powód zarzucił naruszenie:

1) art. 30 ust. 1a pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wruist oraz art., 139 ust. 1 i 2 Pt poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że niedostępność istniejącej w budynku instalacji telekomunikacyjnej polegająca na braku podjęcia negocjacji przez jej dysponenta nie występuje w sytuacji, gdy dysponent instalacji wyraża wolę udostępnienia swojej infrastruktury po upływie 30 dni od doręczenia wniosku o udostępnienie infrastruktury, podczas gdy z treści przywołanych przepisów wynika, że brak podjęcia przez dysponenta instalacji negocjacji w ustawowym terminie (ustawowy termin do zawarcia umowy wynosi 30 dni) i brak udzielenia odpowiedzi w tym terminie (nawet na jednokrotny wniosek) jest równoznaczny z brakiem możliwości wykorzystania istniejącej instalacji,

2) art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wruist poprzez jego niezastosowanie do oceny czy istniejąca instalacja telekomunikacyjna odpowiada zapotrzebowaniu powodów,

3) art. 30 ust. 1a pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wruist i art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt poprzez jego błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że istniejąca instalacja odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego nawet, jeżeli budowa przez niego własnej instalacji jest tańsza i bardziej opłacalna ze względu na sposób realizacji jego sieci i koszty ponoszone przez niego, a w konsekwencji uznanie, że w takim przypadku przedsiębiorca telekomunikacyjny ma możliwość oferowania użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych, z wykorzystaniem tej infrastruktury,

4) 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wruist w zw. z art. 7 k.p.a. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że to pozwany a nie powodowie decydują o tym czy istniejąca w budynku infrastruktura odpowiada zapotrzebowaniu powodów i to powodowie mają udowodnić tą okoliczność, podczas gdy z brzmienia przepisu wynika odwrotność wniosek, szczególnie, że powodowie mogą przedstawić okoliczności świadczące, że istniejąca infrastruktura nie odpowiada ich zapotrzebowaniu (np. ze względów technicznych lub ekonomicznych), a to organ prowadzący postępowanie powinien wykazać (przywołać dowody), że twierdzenie powodów jest gołosłowne;

5) art. 2 pkt 8a Pt i art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i a w zw. z art. 30 ust. 1a pkt 4 ustawy o wruist poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że za światłowodową (kablową) instalację telekomunikacyjną budynku można uznać również nieistniejącą infrastrukturę, która od punktów styku w piwnicy do lokali abonentów może zostać wykonana na zlecenie powodów w przyszłości;

6) §192e pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1422) i art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b i a w zw. z art. 30 ust. 1a pkt 4 ustawy o wruist, poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że za światłowodową (kablową) instalację telekomunikacyjną budynku można uznać również infrastrukturę, która nie jest usytuowana od przełącznicy światłowodowej zlokalizowanej w punkcie połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną do zakończeń kabli w każdej telekomunikacyjnej skrzynce mieszkaniowej;

7) art. 22 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 5 ustawy o wruist, poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż:

- ustalenie niedyskryminujących i proporcjonalnych warunków dostępu do nieruchomości wymaga stosowania rozwiązań analogicznych do zastosowanych przez Prezesa UKE w innych podobnych postępowaniach (w innych decyzjach określających warunki dostępu do nieruchomości w celu zapewnienia telekomunikacji), bez względu na warunki, na jakich korzystają z konkretnej nieruchomości powodów,

- Prezes UKE uprawniony jest do swobodnego i dowolnego określenia warunków dostępu do nieruchomości bez względu na propozycję i stanowiska stron zgłoszone w toku postępowania administracyjnego (lub ich brak) i bez konieczności prowadzenia postępowania dowodowego na okoliczność warunków korzystania z nieruchomości objętej postępowaniem przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych,

- Prezes UKE uprawniony jest do określenia warunków dostępu do nieruchomości w sposób alternatywny wobec propozycji strony w sytuacji, gdy propozycja strony zabezpiecza wykonywanie decyzji oraz interesy drugiej strony,

- Prezes UKE uprawniony jest do zabezpieczenia decyzji kaucją w każdym przypadku, a jej wysokość może być ustalona przez organ w sposób całkowicie dowolny i oderwany od wysokości ewentualnej szkody – podczas gdy z brzmienia art. 22 ust. 1 ustawy o wruist wynika, iż Prezes UKE powinien rozstrzygnąć indywidualny spór (indywidualną sprawę administracyjną), oceniając warunki korzystania z nieruchomości zaproponowane przez strony i warunki korzystania z nieruchomości objętej postępowaniem administracyjnym przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a następnie ustalić warunki dostępu do nieruchomości w sposób niedyskryminujący w stosunku do konkurentów powodów korzystających już z nieruchomości, stosując proporcjonalne środki (środki najmniej uciążliwe z możliwych do zastosowania i spełniających swoje zadanie), w tym w pierwszej kolejności zaproponowane przez strony lub stronę, jeżeli zabezpieczają wykonywanie decyzji i interesy drugiej strony;

8) art. 6, art. 7, art. 75 i art. 77 § 1 k.p.a. polegające na braku ustalenia zasad, na jakich przedsiębiorcy telekomunikacyjni korzystają z nieruchomości objętej postępowaniem, poprzez brak wezwania zainteresowanego lub tych przedsiębiorców do przedłożenia umów regulujących zasady korzystania z nieruchomości, dokonania ich oceny oraz ustalenia niedyskryminujących warunków dostępu dla powodów (warunków zbliżonych do tych, jakie mają zapewnione konkurencyjne podmioty), co skutkowało: brakiem wyczerpującego zebrania materiału dowodowego, brakiem bezpośredniego przeprowadzenia niezbędnych dowodów, brakiem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, brakiem weryfikacji czy określone warunki dostępu do nieruchomości są niedyskryminujące – co uniemożliwiło wydanie prawidłowego rozstrzygnięcia w zaskarżonym zakresie,

9) art. 104 ust. 1 k.p.a. w zw. z art. 1 pkt 1 k.p.a., art. 6 k.p.a. i art. 30 ust. 1 ustawy o wruist, poprzez przyjęcie, że określając warunki dostępu do nieruchomości pozwany powinien kierować się przede wszystkim swoją praktyką i polityką regulacyjną, zamiast rozstrzygnąć indywidualną sprawę administracyjną (indywidualny spór) z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danej sprawy (sporu), co skutkowało wydaniem decyzji w oderwaniu od okoliczności konkretnej sprawy i określeniem dyskryminujących i nieproporcjonalnych warunków dostępu do nieruchomości oraz odmową uwzględnienia ekonomicznej nieopłacalności wykorzystania istniejącej instalacji telekomunikacyjnej – co skutkowało błędnym ustaleniem, że zaskarżone warunki dostępu do nieruchomości są niedyskryminujące i proporcjonalne.

10) art. 78 § 1 i § 2 w zw. z art. 85 § 1 k.p.a. poprzez brak przeprowadzenia dowodu z oględzin nieruchomości na wniosek powodów w sytuacji, gdy kwestia wyposażenia budynków w światłowodowe instalacje telekomunikacyjne była sporna, a wskazana okoliczność ma znaczenie dla sprawy (powodowie kwestionowali i kwestionują, że w budynkach w zasobach zainteresowanego znajdują się światłowodowe instalacje telekomunikacyjne);

11) art. 7 k.p.a. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zebranych dowodów oraz brak przeprowadzenia wszystkich dowodów niezbędnych do prawidłowego rozstrzygnięcia, a w konsekwencji błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę decyzji polegający na uznaniu, że:

a. (...) S.A. skutecznie i we właściwym terminie podjęła z powodami negocjacje dotyczące udostępnienia infrastruktury w budynkach w zasobach zainteresowanego;

b. w budynkach określonych w decyzji jako (...) S.A. posiada światłowodowe instalacje telekomunikacyjne wewnątrzbudynkowe,

c. infrastruktura (...) S.A. w zasobach zainteresowanego odpowiada zapotrzebowaniu powoda, w tym ze względów technologicznych i ekonomicznych

– podczas gdy z zebranego materiału dowodowego oraz stanu rzeczywistego wynikają przeciwne wnioski.

Na podstawie podniesionych zarzutów powód wniósł o:

I. zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nadanie wymienionym postanowieniom

brzmienia wskazanego w odwołaniu, w tym uchylenie części II sentencji decyzji,

oraz

zmianę sformułowania „Przylącza” na „Infrastruktura” we wszystkich

postanowieniach części I sentencji decyzji,

II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powodów kosztów postępowania według norm

przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Powodowie wskazali, że w dniu 2 lipca 2017 r. skierowali do (...) S.A. wnioski o umożliwienie wykorzystania instalacji wewnętrznej w Budynkach oraz wezwanie do określenia warunków współkorzystania z istniejącej infrastruktury. Wniosek został doręczony w dniu 10 lutego 2017 r. a termin na zawarcie umowy upłynął bezskutecznie w marcu 2017 r. (...) podjęła negocjacje dopiero na skutek dodatkowego pisma powodów wysłanego 2 października 2017 r. Zdaniem powodów późniejsze podjęcie negocjacji nie ma wpływu na ocenę, że spełniona została określona w art. 30 ust.1a pkt 1 ustawy o wruist przesłanka wprowadzająca ustawowe domniemanie braku dostępności instalacji wewnątrzbudynkowej na skutek niepodjęcia przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego, właściciela tej instalacji, w terminie ustawowym negocjacji w sprawie zawarcia umowy dotyczącej współkorzystania z istniejącej instalacji. Na tej podstawie strona powodowa uznała, że Prezes UKE odmawiając w decyzji Operatorowi umożliwienia wykonania instalacji telekomunikacyjnej w Budynkach naruszył przepis art. 30 ust. 1a pkt 1 ustawy o wruist w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3b ustawy o wruist w zw. z art. 139 ust. 1 i 2 Pt.

W odwołaniu wskazano, że przepis art. 30 ust. 1 pkt 3b Ustawy umożliwia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu budowę własnej instalacji telekomunikacyjnej, jeżeli istniejąca w budynku instalacja nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego. Zdaniem powodów z powołanego przepisu wynika, że to wnioskujący przedsiębiorca decyduje, czy istniejąca w budynku infrastruktura odpowiada jego potrzebom. Natomiast Prezes UKE obowiązany jest do wykazania i przedstawienia dowodów, że stanowisko przedsiębiorcy jest

niezgodne ze stanem faktycznym. Powodowie uznali, że przedstawiona w postępowaniu konsultacyjnym w piśmie z 16 stycznia 2019 r. kalkulacja potwierdza, że infrastruktura (...) nie odpowiada powodom z przyczyn ekonomicznych, a jej wykorzystanie nie umożliwi im oferowania użytkownikom końcowym usług na konkurencyjnych warunkach. Stwierdzili, że na podstawie przedstawionych wyliczeń wykazali nieopłacalność korzystania z infrastruktury (...) i opłacalność budowy instalacji telekomunikacyjnej. Ponadto zarzucili Prezesowi UKE, iż nie przedstawił dowodów, że szacowane przez Operatora koszty nie są prawdziwe. Zdaniem powodów przy niskich przychodach od abonentów i wysokich kosztach dostępu do sieci (...) korzystanie z tej sieci nie opłaca się ekonomicznie i nie jest konkurencyjne szczególnie, że realizacja własnej sieci jest tańsza. Zarzucili, iż zaskarżona decyzja wyklucza możliwość konkurowania z (...) i pozbawia odbiorców końcowych możliwości wyboru dostawcy usług, co przeczy istnieniu uczciwej konkurencji między przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi. Podkreślili możliwość stosowania przez (...) wyższych opłat. W ocenie powodów art. 30 ust. 1a pkt 3 ustawy o wruist wprowadza domniemanie, iż w przypadku, gdy oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu przedstawienie użytkownikom końcowym konkurencyjnych cenowo i jakościowo warunków usług, istniejąca sieć określonego przedsiębiorcy nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu tego przedsiębiorcy. Zdaniem powodów powyższe oznacza, że w takich okolicznościach możliwe jest wybudowanie własnej sieci. Dodatkowo powodowie wskazali, że przepis art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt nakłada obowiązek udostępnienia istniejącej instalacji wyłącznie, jeżeli budowa nowej jest ekonomicznie nieopłacalna. Skoro więc powodowie wykazali, że taniej jest im wybudować własną instalację, to w przypadku sporu między (...) i Operatorem Prezes UKE może odmówić zobowiązania (...) do udostępnienia jej instalacji tym bardziej, jeżeli istniejąca instalacja nie odpowiada powodom właśnie z przyczyn ekonomicznych. Zdaniem powodów z art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt i art. 30 ust. 1 pkt 3b ustawy o wruist wynika, że ekonomiczna opłacalność powielenia istniejącej infrastruktury jest ustawową przyczyną nieodpowiadania tej instalacji potrzebom powodów.

Powodowie wskazali, że (...) nie posiada w Budynkach infrastruktury światłowodowej, która spełniałaby wymogi określone w art. 2 pkt 8a Pt oraz § 192e pkt 2 i 3 powołanego w odwołaniu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie. Powołana okoliczność dodatkowo potwierdzała istnienie możliwości budowy przez nich instalacji wewnątrzbudynkowej.

Powodowie podnieśli, że przy wydawaniu decyzji Prezes UKE nie uwzględnił kryteriów określonych w art. 22 ust. 1 Ustawy poprzez zapewnienie niedyskryminacyjnych i proporcjonalnych warunków dostępu. Zaskarżona decyzja powinna stwarzać powodom takie same warunki dostępu do Nieruchomości, jakie zostały ustalone przez Udostępniającego dla innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych korzystających z dostępu do tych Nieruchomości. Oznacza to, że Prezes UKE nie może ustalić dla powodów mniej korzystnych warunków dostępu do nieruchomości, niż zostały ustalone przez Udostępniającego w umowach z innymi operatorami świadczącymi usługi w Nieruchomości. Według powodów Prezes UKE ma obowiązek dokonania analizy stanu faktycznego konkretnej sprawy zamiast wydawania decyzji zgodnej jedynie z dotychczasową praktyką regulacyjną. Wydanie decyzji zgodnej z przyjętą praktyką, bez uwzględnienia warunków dostępu obowiązujących innych działających w Budynkach operatorów wykluczałoby powodom możliwość konkurowania z pozostałymi podmiotami i byłoby niezgodne z celami Ustawy o ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Operator uznał, że nałożenie na niego w decyzji obowiązku wnoszenia kaucji jest warunkiem dyskryminującym. Decyzja powinna ustalić możliwość zabezpieczenia polisą ubezpieczeniową roszczeń Udostępniającego i mieszkańców wynikających z realizacji przez Operatora inwestycji. Wobec możliwości ustalenia alternatywnego środka zabezpieczającego w postaci posiadania polisy ubezpieczeniowej konieczność uiszczenia kaucji uznali powodowie za nieuzasadnione określenie warunków dostępu w sposób uciążliwy dla stron. W odwołaniu wskazano, że w przeciwieństwie do polisy kaucja nie zabezpiecza pokrycia pełnej wysokości potencjalnej szkody. Zabezpieczenie w postaci polisy jest więc bardziej korzystne dla Udostępniającego, mieszkańców i samych powodów. Ponadto w ocenie powodów, wysokość określonej w decyzji kaucji została ustalona na poziomie nieuzasadnionym i wygórowanym. Wysokość kaucji jest oderwana od wartości ewentualnej szkody a nawet może przewyższyć koszty budowy sieci telekomunikacyjnej w Budynkach, których dotyczy postępowanie. Stanowi dla powodów barierę finansową. Powodowie powołali się na inną decyzję Prezesa UKE,

pozostawiająca stronom wybór pomiędzy zapłatą kaucji a polisą ubezpieczeniową OC podkreślając, że decyzje wydane w innych sprawach nie są dla Prezesa UKE wiążące w sposób wykluczający możliwość uwzględnienia okoliczności występujących w konkretnej sprawie. Zdaniem powodów pozwany nie miał obowiązku określania warunków dostępu w sposób standardowy, z pominięciem warunków istniejących w indywidualnym przypadku. Każda decyzja jest rozstrzygnięciem indywidualnym. Powinna uwzględniać specyfikę danej sprawy, w tym warunki dostępu do objętej postępowaniem nieruchomości, które obowiązują innych przedsiębiorców posiadających dostęp do tej nieruchomości. Na podstawie podniesionych okoliczności powodowie zarzucili, że Prezes UKE nie przeprowadził postępowania dowodowego na okoliczność warunków na jakich inni przedsiębiorcy korzystają z konkretnej nieruchomości. W zaskarżonej decyzji Prezes UKE nie uwzględnił istotnych w danym przypadku okoliczności sprawy i powielił warunki i rozwiązania zastosowane w innych sprawach. W ocenie powodów z brzmienia przepisów ustawy o wruist oraz k.p.a. jednoznacznie wynika obowiązek indywidualnego ustalenia warunków dostępu.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie solidarnie od każdej z powódek na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W odniesieniu do zarzutu naruszenia art. 30 ust. 1a pkt 1 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b ustawy o wruist oraz art. 139 ust. 1 i 2 Pt poprzez brak przyjęcia, iż niepodjęcie negocjacji przez dysponenta instalacji telekomunikacyjnej w budynkach jest równoznaczne z brakiem możliwości wykorzystania istniejącej instalacji z uwagi na jej niedostępność Prezes UKE wskazał, że ustawowe uprawnienie do powielenia instalacji telekomunikacyjnej budynku jest warunkowe i nie przysługuje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu bez względu na aktualny stan wyposażenia budynku w instalacje telekomunikacyjne. Udzielenie zgody na wykonanie kolejnej instalacji nie stanowi realizacji dostępu i obowiązku właściciela nieruchomości. Pełne wykorzystanie dostępnej infrastruktury telekomunikacyjnej jest korzystne dla podmiotów udostępniających nieruchomości i dla przedsiębiorców telekomunikacyjnych, którzy mogą uniknąć zbędnych nakładów na inwestycje.

Pozwany przyznał, że zgodnie z art. 139 ust. 2 w zw. z ust. 1 pkt 3a Pt umowa o dostępie do instalacji telekomunikacyjnej powinna być zawarta w terminie 30 dni od złożenia wniosku. Jednak skutkiem niedotrzymania tego terminu 30 dni nie jest automatycznie uzyskanie uprawnienia przedsiębiorcy telekomunikacyjnego do powielenia instalacji w danym budynku, lecz prawo do wystąpienia z wnioskiem do Prezesa UKE o wydanie decyzji zastępującej umowę o dostępie do istniejącej w budynku instalacji. Nie jest więc zasadą, że jeśli bierność właściciela instalacji, który jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym, daje prawo do złożenia wniosku o wydanie przez Prezesa UKE decyzji o dostępie do instalacji, to jednocześnie stwarza uprawnienie wnioskodawcy do powielenia instalacji w budynku. Pozwany zauważył, iż przesłanką wystąpienia do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji o dostępie do instalacji telekomunikacyjnej jest niepodjęcie a nie niepodejmowanie negocjacji w sprawie zawarcia umowy w przedmiocie dostępu. Stwierdził, że sformułowanie „nie podejmuje” nie jest tożsame ze sformułowaniem „nie podjął” i wskazał na trwałą, a nie incydentalną bierność po stronie właściciela instalacji. W ocenie Prezesa UKE interpretacja powodów, że przedsiębiorca telekomunikacyjny ma swobodę wyboru pomiędzy domaganiem się odpłatnego dostępu do istniejącej instalacji i nieodpłatnego dostępu w sytuacji przekroczenia 30-dniowego terminu na podjęcie negocjacji nie uwzględnia zasady proporcjonalności i jest krzywdząca dla dysponentów nieruchomości. Pozwany wskazał, że zgodnie z art. 9 ust. 5 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/61/UE z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie środków mających na celu zmniejszenie kosztów realizacji szybkich sieci łączności elektronicznej (Dz. Urz. UE L 155 z 23 maja 2014 r., str. 1), prawo do zakończenia swojej sieci w lokalu abonenta może nastąpić pod warunkiem zminimalizowania wpływu na własność prywatną osób trzecich, co znajduje odzwierciedlenie także w motywie 33 preambuły do ww. dyrektywy.

Pozwany zauważył, że powodowie nie ponowili wniosku do (...) i nie wykazali, że (...) świadomie i celowo była bierna. Ponadto po wszczęciu postępowania w sprawie właściciel instalacji telekomunikacyjnych (...) podjął działania w celu ich udostępnienia. Więc na dzień wydania decyzji nie można przyjąć, że postawa (...) S.A. uniemożliwiła powodom

zawarcie stosownej umowy. Prezes UKE stwierdził, że w tej sytuacji nie można mówić o niedostępności instalacji jako przesłanki uzyskania dostępu do budynku na podstawie art. 30 ust. 1 pkt 3b ustawy o wruist.

Zarzuty naruszenia art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3b ustawy o wruist, naruszenia art. 30 ust. 1a pkt 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3b Ustawy i art. 139 ust. 1 pkt 3 Pt oraz naruszenia art. 30 ust. 1 pkt 3b w zw. z art. 7 k.p.a. Prezes UKE uznał za chybione. Wskazał, iż wbrew przedstawionej w odwołaniu argumentacji prawo do wykorzystania instalacji i prawo do powielenia instalacji uzależnione zostały od spełnienia niezależnych od siebie przesłanek. Zdaniem Prezesa UKE dopiero, gdy istniejąca instalacja jest niedostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu operatora w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 3b w zw. z ust. 1a ustawy o wruist, powodowie mogą domagać się umożliwienia wykonania instalacji. Podjęcie przez operatora decyzji o niewykorzystaniu cudzej instalacji w zw. z oczekiwaniem większego zysku przy wykonaniu własnej instalacji nie tworzy obowiązku po stronie podmiotu trzeciego - dysponenta nieruchomości. Prezes UKE przedstawił również wyliczenia, które przeprowadził w oparciu o metodologię przyjętą przez powodów. Dokonał szczegółowej analizy przedstawionego przez powodów kosztorysu zawierającego ceny usług Operatora w porównaniu do (...). Stwierdził, że Operator, korzystając z infrastruktury (...) w ramach dostępu ma możliwość dostarczenia abonentom usługi o wyższych parametrach niż usługi oferowane przez (...). Na podstawie przedstawionych wyliczeń Prezes UKE stwierdził, że powodowie uzyskają nadwyżkę z usługi (...) od opłaty dla (...) za udostępnienie lokalnej pętli światłowodowej w kwocie 14,95 zł. Dodał, że jeżeli powodowie nie będą musieli ponosić nakładów na budowę własnej sieci, uzyskają korzyść w postaci skumulowanej nadwyżki.

Prezes UKE przyznał, że jest zobowiązany do ustalenia stanu faktycznego na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Stwierdził jednak, że nie jest zobowiązany do odpierania twierdzeń i dowodów na zasadzie kontrydiktoryjności. W sytuacji gdy przedstawiony przez powodów dowód na większą opłacalność wykonania przez powodów własnej instalacji niż korzystania z instalacji telekomunikacyjnej (...) dotyczył okoliczności, która nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, Prezes UKE stwierdził, że nie zachodziła konieczność przeprowadzenia tego dowodu. Podkreślił, że ustalał, czy w rozumieniu art. 30 ust.1 pkt 3b w zw. z ust. 1a pkt 3 ustawy o wruist instalacja (...) jest dostępna dla powodów. Nie ustalał, czy wykorzystanie instalacji (...) jest dla powodów rozwiązaniem bardziej opłacalnym.

W odniesieniu do zarzutów błędnej wykładni wymienionych w odwołaniu przepisów przez przyjęcie, że za światłowodową instalację telekomunikacyjną budynku można uznać również nieistniejącą infrastrukturę, która na zlecenie powodów może być wykonana oraz zarzutu naruszenia § 192e pkt 2 i 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie i art. 30 ust. 1 pkt 3b w zw. z art. 30 ust. 1a pkt 4 Ustawy Prezes UKE przywołał stanowisko wyrażone w decyzji.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów odwołania Prezes UKE podtrzymał stanowisko, że określone w decyzji warunki dostępu są niedyskryminujące i proporcjonalne do okoliczności sprawy. Podkreślił, że określając w decyzji warunki dostępu do Budynków miał na uwadze przedstawione w postępowaniu administracyjnym stanowiska powodów i zainteresowanego. Zauważył, że w decyzji odnosił się do tych stanowisk. Pozwany miał na uwadze również stan faktyczny sprawy, w szczególności, że w Budynkach znajduje się już instalacja telekomunikacyjna (...) należąca do (...). Prezes UKE nie zgodził się z twierdzeniem odwołania, że wydał decyzję w oderwaniu od okoliczności sprawy i miał na uwadze wyłącznie określoną politykę regulacyjną.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia przepisów k.p.a. pozwany wskazał, że zarzuty te nie są przedmiotem w postępowaniu przed Sądem OKiK i nie stanowią samoistnej podstawy uchylenia decyzji.

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T., w odpowiedzi na odwołanie wniosła o jego oddalenie w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W opinii zainteresowanego warunki dostępu do Nieruchomości i Budynków w celu zapewnienia telekomunikacji w tych Budynkach zostały ustalone właściwie. Prawidłowe było również ustalenie w decyzji, aby wykonać przyłącze telekomunikacyjne a nie budować kolejną i zbędną instalację telekomunikacyjną. Warunki dostępu zostały określone w sposób niedyskryminujący i proporcjonalny, z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego, utrzymania usług

świadczonych przez powoda na konkurencyjnym poziomie, współpracy między stronami, zachowania poufności oraz naprawy ewentualnych szkód. Udostępniający nie zgodził się z zarzutem zastosowania nieodpowiedniego środka zabezpieczającego w postaci kaucji zamiast ubezpieczenia. Wskazał, że kaucja w przeciwieństwie do składki ubezpieczeniowej podlega zwrotowi zatem nie może przyczynić się do zwiększenia kosztów inwestycji.

Zainteresowany podkreślił, że w budynkach należących do Spółdzielni istnieje już światłowodowa instalacja telekomunikacyjna należąca do (...) S.A., pozwalająca na świadczenie usług z przepustowością co najmniej 30 Mb/s i może zostać udostępniona powodom. Zdaniem Udostępniającego strona powodowa nie wykazała technologicznie obiektywnej niemożliwości wykorzystania instalacji znajdującej się w budynkach. W ocenie zainteresowanego warunki udostępnienia instalacji telekomunikacyjnej przez właściciela tej instalacji pozwalają na świadczenie usług na konkurencyjnym poziomie, a nadto ratio legis przepisów ustawy o wruist przewiduje obowiązek wykorzystania istniejącej instalacji telekomunikacyjnej zamiast jej dublowania.

Udostępniający zauważył, że dysponent istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej wyraził wolę udostępnienia powodom tej infrastruktury. Powodowie nie wykazali, że nie odpowiada ona ich zapotrzebowaniu, a tym bardziej, iż nie mają możliwości dostosowania istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej dla potrzeb świadczenia przez siebie usług telekomunikacyjnych.

Odnosząc się do wniosku o zarządzenie przedłożenia umów regulujących dostęp do nieruchomości, zainteresowany powołał się na ochronę tajemnicy przedsiębiorstwa, wnosząc o oddalenie tego wniosku. W odniesieniu do dowodu w postaci oględzin nieruchomości zainteresowany wyraził stanowisko, iż mając na uwadze dostateczne wykazanie okoliczności w postaci istnienia w budynkach zainteresowanego instalacji telekomunikacyjnej, stanowiących przedmiot tego środka dowodowego, dowód ten należy uznać za zbędny.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

M. W. i K. W., prowadzące wspólnie działalność gospodarczą pod firmą (...) s.c. K. W. M. W. z siedzibą w K. wpisane do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE, odpowiednio pod numerami (...) i (...).

Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w T. jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w pisany do rejestru pod nr (...).

Pismem z dnia 8 września 2016 r. Operator wystąpił do Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w T., w której zasobach znajdują się Nieruchomości oraz posadowione na nich Budynki, określone w załączniku nr 1 do przedmiotowego pisma, z wnioskiem o zawarcie umowy na dostęp do Nieruchomości i Budynków oraz punktów styku, w celu zapewnienia telekomunikacji mieszkańcom budynków, doprowadzenie przyłączy do Budynków i wykonanie w Budynkach instalacji telekomunikacyjnych światłowodowych w terminie 30 dni od otrzymania wniosku. Do pisma dołączono projekt umowy przygotowanej przez operatora. (k. 12-26 akt adm.).

W odpowiedzi Udostępniający wyjaśnił, że na terenie zabudowanych nieruchomości zarządzanych przez Spółdzielnię wybudowano dwie niezależne sieci telekomunikacyjne. Przedstawił stanowisko, że budowa kolejnej sieci telekomunikacyjnej byłaby działaniem technologicznie i gospodarcza nieracjonalnym, a także powodowałaby oczywiste uciążliwości dla mieszkańców i zagrożenia dla substancji budynków. Zaproponował Operatorowi skontaktowanie się z właścicielem sieci telekomunikacyjnej w celu jej udostępnienia do współkorzystania (k. 27, 31 akt adm.).

W dniu 2 lutego 2017 r. Operator zwrócił się z wnioskiem o zapewnienie dostępu do infrastruktury technicznej i nieruchomości, w tym budynków do (...) S.A., dzierzawiącej sieć telekomunikacyjną od W. J. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...). Pismo Operatora pozostało bez odpowiedzi. (k. 36, 38-41 akt adm.).

Operator wnioskiem z dnia 20 kwietnia 2017 r. wystąpił do Prezesa UKE o wydanie decyzji o ustaleniu warunków dostępu do Nieruchomości i Budynków, poprzez umożliwienie doprowadzenia do każdego z Budynków przyłącza

telekomunikacyjnego wykonanego w technologii światłowodowej oraz jego późniejszej eksploatacji i konserwacji, tj. dostępu, o którym mowa w art. 30 ust. 1 pkt 2 ustawy o wruist, umożliwienie wykonania w technologii światłowodowej instalacji telekomunikacyjnej w każdym Budynku metodą natynkową oraz jej późniejszej eksploatacji i konserwacji oraz umożliwienie korzystania z punktu styku w każdym budynku – na warunkach określonych w załączonym do wniosku projekcie umowy, względnie na warunkach postawionych w treści wniosku (k. 1-9 akt adm.).

Pismem z dnia 8 maja 2017 r. Prezes UKE zawiadomił strony o wszczęciu postępowania administracyjnego z wniosku Operatora w sprawie wydania decyzji ustalającej warunki dostępu do nieruchomości położonych w T., w tym do posadowionych na Nieruchomościach Budynków, będących w zarządzie Udostępniającego. Prezes UKE wezwał również strony do przedstawienia stanowiska w sprawie, złożenia dokumentów i wyjaśnień dotyczących kwestii wskazanych w piśmie (k. 43-44 akt adm.).

Udostępniający w piśmie z dnia 29 maja 2017 r. wniósł o umorzenie postępowania. Wskazał, że sieć telekomunikacyjna znajdująca się w zasobach Spółdzielni została wykonana w technologii (...) (światłowód zakończony w mieszkaniu) i jest siecią otwartą, przygotowaną do zapewnienia dostępu innym operatorom telekomunikacyjnym, a (...) S.A. będąca dzierżawcą sieci zapewniła o gotowości udostępnienia infrastruktury wszystkim zainteresowanym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym. Zwrócił uwagę, że instalacja przystosowana jest do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s. Wyjaśnił, że w zarządzanych przez Spółdzielnię budynkach w T. znajdują się 3 instalacje telekomunikacyjne, w tym dwie przystosowane do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, jednakże z uwagi na zastosowaną technologię sieć należąca do Spółdzielni nie może być udostępniona innemu przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu. (k. 52-60 akt adm.)

W piśmie z dnia 2 października 2017 r. Operator w odpowiedzi na wezwanie z dnia 25 września 2017 r. poinformował, że 2 lutego 2017 r. wystąpił do (...) w przedmiocie współkorzystania z infrastruktury(...) w zasobach Spółdzielni. Wobec tego, że (...) nie podjęła negocjacji w sprawie dostępu do instalacji telekomunikacyjnej, termin na zawarcie umowy dostępowej upłynął, więc spełniona została przesłanka wymieniona w art. 30 ust. 1a pkt 1 ustawy wruist i Operator uprawniony jest do budowy własnej instalacji. Operator oświadczył, że w celu potwierdzenia braku możliwości wykorzystania istniejącej instalacji pismem z dnia 2 października 2017 r. ponownie zwrócił się do (...) w sprawie dostępu do infrastruktury i obecnie oczekuje odpowiedzi. (k.68-69 akt adm.)

Pismem z dnia 9 października 2017 r. (...) poinformowała Prezesa UKE, że posiada w Budynkach należących do zasobów Spółdzielni instalacje telekomunikacyjne przystosowane do dostarczania usług szerokopasmowych o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, w szczególności światłowodowe w technologii (...) oraz koncentryczne, które (...) modernizuje do standardu (...). (...) oświadczyła o gotowości udostępnienia sieci innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym, również Operatorowi (...) w ramach usług hurtowego dostępu do lokalnych pętli światłowodowych oraz ewentualnej dzierżawy ciemnych włókien światłowodowych. (...) poinformowała jednocześnie, że modernizacja infrastruktury jest w toku. (k. 71-72 akt adm.)

W piśmie z dnia 11 października 2017 r. skierowanym do pełnomocnika Operatora w odpowiedzi na wniosek z dnia 2 lutego 2017 r. oraz pismo z 2 października 2017 r. (...) poinformowała o nabyciu światłowodowej infrastruktury telekomunikacyjnej w zasobach Spółdzielni oraz wskazała, że sieć jest udostępniana jako sieć otwarta innym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym. (...) oświadczyła, że instalacje telekomunikacyjne mogą być udostępnione Operatorowi w ramach oferowanych przez (...) hurtowych usług dostępu do lokalnych pętli światłowodowych oraz ewentualnej dzierżawy ciemnych włókien światłowodowych, na podstawie przedstawionej Umowy Ramowej. W związku z trwającą modernizacją infrastruktury (...) zadeklarowała gotowość do podpisania Umowy Ramowej i udostępnienia Operatorowi usług hurtowych w celu świadczenia usług na rzecz jego abonentów w Budynkach z podanymi w piśmie adresami. (k. 78-107 akt adm.).

Pismem z dnia 30 listopada 2017 r. Operator, w nawiązaniu do swojego pisma z 2 października 2017 r. przedstawił Prezesowi UKE stanowisko (...) oraz własne w sprawie dostępu do instalacji telekomunikacyjnych w zasobach

Spółdzielni. Oświadczył, że instalacje (...) nie odpowiadają zapotrzebowaniu Operatora. Przedstawił wyliczenia dotyczące opłat, które musiałby ponieść w przypadku przyjęcia oferty (...) i uznał, że korzystanie z usług (...) jest nieopłacalne. Na tej podstawie Operator stwierdził, że nie ma możliwości wykorzystania sieci (...) istniejącej w Budynkach Spółdzielni zgodnie z art. 30 ust. 1a pkt 1 i 3 w zw. z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit b ustawy wruist.

W piśmie z dnia 30 listopada 2017 r., skierowanym do (...) Operator, odpowiadając na pismo z dnia 11 października 2017 r. nie zgodził się na przyjęcie przedstawionych warunków. Oświadczył, że przedstawiona oferta uniemożliwia zaoferowanie klientom (...) konkurencyjnych cenowo usług. Operator uznał, że zaproponowane przez (...) warunki uniemożliwiają mu zaoferowanie mieszkańcom Spółdzielni konkurencyjnej oferty w zakresie cen usług przy jednoczesnej potrzebie uzyskiwania przez Operatora zysków co sprawia, że nie ma możliwości wykorzystania istniejącej instalacji telekomunikacyjnej. (k. 108-111 akt adm.)

W dniach 22 listopada 2018 r. – 24 grudnia 2018 r. Prezes UKE przeprowadził postępowanie konsultacyjne. Prezes UOKiK, któremu przedstawiono projekt decyzji, nie zgłosił uwag do projektu. Operator w piśmie z dnia 20 grudnia 2018 r. w przedstawionym stanowisku konsultacyjnym przywołał argumentację analogiczną do przedstawionej w odwołaniu od decyzji (k. 116-128 i 130-161 akt adm.).

W piśmie z dnia 16 stycznia 2019 r. Operator przedstawił Prezesowi UKE kalkulację kosztów budowy infrastruktury (...) w zasobach Spółdzielni przez (...) oraz kosztów współkorzystania z infrastruktury (...). Stwierdził, że przedstawiona kalkulacja potwierdza, iż ekonomicznie nieuzasadnione jest współkorzystanie przez (...) z infrastruktury (...) oraz, że w razie przyjęcia założeń, o których mowa w kalkulacji budowa własnej infrastruktury jest mniej kosztowna niż współkorzystanie z sieci (...). (k. 166 akt adm.)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie niekwestionowanych przez strony twierdzeń oraz dokumentów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego i sądowego, które nie były przez żadną ze stron niniejszego postępowania kwestionowane.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Stosownie do treści art. 30 ust. 1 ustawy o wruist właściciel, użytkownik wieczysty lub zarządca nieruchomości, niebędący przedsiębiorcą telekomunikacyjnym jest obowiązany zapewnić przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostęp do nieruchomości, w tym do budynku oraz punktu styku, polegający na:

1) zapewnieniu możliwości wykorzystywania istniejącego przyłącza telekomunikacyjnego lub istniejącej instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli powielenie takiej infrastruktury byłoby ekonomicznie nieopłacalne lub technicznie niemożliwe,

2) umożliwieniu doprowadzenia przyłącza telekomunikacyjnego aż do punktu styku,

3) umożliwieniu wykonania instalacji telekomunikacyjnej budynku, jeżeli:

a) nie istnieje instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s lub

b) istniejąca instalacja telekomunikacyjna budynku przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s nie jest dostępna lub nie odpowiada zapotrzebowaniu przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

4) umożliwieniu korzystania z punktu styku,

5) umożliwieniu utrzymywania, eksploatacji, przebudowy lub remontu przyłącza telekomunikacyjnego lub instalacji telekomunikacyjnej budynku będących własnością tego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego,

6) umożliwieniu wejścia na teren nieruchomości, w tym do budynku, w zakresie niezbędnym do korzystania z dostępu, o którym mowa w pkt 1-5 i ust. 3

- w celu zapewnienia telekomunikacji w tym budynku.

Zgodnie z art. 30 ust. 1a ustawy o wruist warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 3 lit. b. uważa się za spełniony, gdy:

1. właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku nie podejmuje negocjacji z przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w sprawie dostępu do tej instalacji,
2. właściciel instalacji telekomunikacyjnej budynku odmawia przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu dostępu do instalacji,
3. oferowane warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące lub uniemożliwiają przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu oferowanie użytkownikom końcowym konkurencyjnych warunków świadczenia usług, w tym cenowych i jakościowych,
4. przedsiębiorca telekomunikacyjny świadczy usługi w innej technologii niż instalacja telekomunikacyjna w budynku.

Zaskarżona decyzja nie reguluje wzajemnych stosunków pomiędzy Operatorem a (...) w zakresie dostępu do sieci telekomunikacyjnej lecz dotyczy udostępnienia Budynków Spółdzielni, w których jest zamontowana instalacja telekomunikacyjna zdolna do dostarczania usług szerokopasmowych o przepustowości co najmniej 30 Mb/s. Ze znajdującego się w aktach administracyjnych pisma Udostępniającego z dnia 29 maja 2017 r. wynika, że w Budynkach Spółdzielni znajduje się sieć telekomunikacyjna, wykonana w technologii (...) (światłowód zakończony w mieszkaniu) przystosowana do dostarczania usług szerokopasmowego dostępu do Internetu o przepustowości co najmniej 30 Mb/s, przygotowana do zapewnienia dostępu innym operatorom telekomunikacyjnym a (...) S.A. będąca dzierżawcą a następnie właścicielem sieci zapewniła o gotowości udostępnienia infrastruktury wszystkim zainteresowanym przedsiębiorcom telekomunikacyjnym. Ponadto w skierowanym do pełnomocnika Operatora piśmie z dnia 11 października 2017 r. (...) oświadczyła, że instalacje telekomunikacyjne mogą być udostępnione Operatorowi w ramach oferowanych przez (...) hurtowych usług dostępu do lokalnych pętli światłowodowych oraz ewentualnej dzierżawy ciemnych włókien światłowodowych, na podstawie przedstawionej Umowy Ramowej. W tym stanie w zaskarżonej decyzji i odpowiedzi na odwołanie Prezes UKE trafnie zauważył, iż z art. 30 ust. 1 pkt 3 lit a i b oraz ust. 1a ustawy o wruist wynika, że uprawnienie do powielenia instalacji telekomunikacyjnej w budynku ma charakter warunkowy i nie przysługuje przedsiębiorcy telekomunikacyjnemu bez względu na aktualny stan znajdującej się w budynku instalacji telekomunikacyjnej. Udzielenie zgody na wykonanie instalacji telekomunikacyjnej dublującej już istniejącą instalację nie jest obowiązkiem właściciela, użytkownika wieczystego lub zarządcy nieruchomości i nie stanowi realizacji dostępu. Wykorzystanie istniejącej infrastruktury telekomunikacyjnej jest korzystne zarówno dla udostępniającego nieruchomość jak i dla przedsiębiorcy telekomunikacyjnego, który może uniknąć ponoszenia kosztów budowy nowej infrastruktury. Ponadto mimo, że zgodnie z art. 139 ust. 2 w zw. z ust. 1 pkt 3 lit. a Pt umowa o dostępie do instalacji telekomunikacyjnej innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego powinna być zawarta w terminie 30 dni od dnia wystąpienia z propozycją jej zawarcia, wbrew stanowisku odwołania, skutkiem niedotrzymania tego terminu przez (...) nie jest jednak automatycznie uzyskanie przez Operatora uprawnienia do wykonania nowej instalacji w budynku (powielenia instalacji), lecz prawo do wystąpienia do Prezesa UKE z wnioskiem o wydanie decyzji zastępującej umowę o dostępie do instalacji już istniejącej. Skoro w Budynkach Spółdzielni znajdowała się światłowodowa instalacja telekomunikacyjna pozwalająca Operatorowi na świadczenie usług z przepustowością 30 Mb/s, a Operator miał technologiczną i obiektywną możliwość wykorzystania instalacji (...), ponadto po wszczęciu postępowania w sprawie (...) jako właściciel instalacji telekomunikacyjnej, który nie był stroną postępowania prowadzonego przez Prezesa UKE, podjął działania w celu udostępnienia tej instalacji, stwierdzić należało, że istniała możliwość jej udostępnienia Operatorowi i brak podstaw do uznania, że postawa (...) uniemożliwiła Operatorowi zawarcie umowy i była równoznaczna z brakiem możliwości wykorzystania istniejącej instalacji.

W odwołaniu stwierdzono, że oferowane przez (...) warunki dostępu do instalacji są dyskryminujące i uniemożliwiają Operatorowi oferowanie swoim abonentom świadczenia usług na warunkach konkurencyjnych cenowo. Z przedstawionego w zaskarżonej decyzji wyliczenia opłat z tytułu korzystania przez Operatora z infrastruktury (...) (lokalnej pętli abonenckiej) bez ponoszenia kosztów wykonania i eksploatacji własnej instalacji telekomunikacyjnej wynika, że w sprawie nie została spełniona okoliczność, o której mowa w art. 30 ust. 1a pkt 3 ustawy o wruist. Na Spółdzielni nie ciążył więc obowiązek udostępnienia Budynków w celu umożliwienia Operatorowi wykonania instalacji telekomunikacyjnej. Z kalkulacji przedstawionej w piśmie Operatora z dnia 16 stycznia 2019 r. wynika, że budowa nowej instalacji (...) wymaga przeprowadzenia odrębnego światłowodu od głównej skrzynki przez wszystkie klatki schodowe do każdego mieszkania, a zwrot inwestycji nastąpiłby dopiero po upływie niemal 24 miesięcy, więc w pierwszym okresie obowiązywania umów promocyjnych zawartych na 24 miesiące generowanie wysokich zysków przez Operatora nie byłoby możliwe. Przedstawiona przez Operatora kalkulacja ma charakter teoretyczny, całkowicie pomija konieczność poniesienia ewentualnych kosztów usunięcia uszkodzeń Budynków powstałych w zw. z realizacją nowej sieci telekomunikacyjnej oraz uciążliwość dla mieszkańców, którzy nie koniecznie będą abonentami Operatora. W kalkulacji została uwzględniona cena najtańszego osprzętu (kabla światłowodowego). W interesie konsumentów jest, aby przedsiębiorcy telekomunikacyjni konkurowali między sobą jakością świadczonych usług a nie cenowo, proponując tanią, nieatrakcyjną ofertę niskiej jakości. Ponadto w ocenie Sądu nie zasługuje na uznanie twierdzenie powoda, że w każdym przypadku, gdy powielenie instalacji jest ekonomicznie opłacalne, staje się ono uprawnieniem Operatora. Od właściciela nieruchomości można domagać się umożliwienia wykonania nowej instalacji telekomunikacyjnej dopiero, gdy nie dojdzie do zawarcia umowy dotyczącej udostępnienia istniejącej instalacji, ponieważ jest niedostępna lub nie odpowiada potrzebom operatora w rozumieniu art. 30 ust. 1 pkt 3 lit. b w zw. z ust. 1 a ustawy o wruist. Zgodzić się należało z Prezesem UKE, że decyzja Operatora o niewykorzystywaniu istniejącej w Budynku instalacji innego przedsiębiorcy telekomunikacyjnego w związku ze spodziewanymi większymi zyskami po wykonaniu własnej instalacji nie tworzy obowiązku po stronie właściciela bądź innego dysponenta nieruchomości i nie prowadzi do realizacji obowiązku dostępowego. Przepisy ustawy zostały sformułowane w taki sposób, by realizując cel zapewnienia telekomunikacji w budynkach zminimalizować wpływ działalności przedsiębiorców telekomunikacyjnych na własność osób trzecich. Ponadto przedstawiona w odpowiedzi na odwołanie kalkulacja wskazuje, że w przypadku nieuzyskania możliwości budowy własnej sieci światłowodowej i korzystania z sieci (...) Operator uniknie ponoszenia wydatków na tę inwestycję i nadal będzie osiągał zysk.

W ocenie Sądu podniesione w odwołaniu zarzuty dotyczące naruszenia wymienionych w pkt 1, 2, 3 i 4 przepisów ustawy o wruist oraz ustawy Prawo telekomunikacyjne nie zasługiwały na uwzględnienie i nie mogły stanowić podstawy do zmiany zaskarżonej decyzji w sposób wskazany w odwołaniu. Na powyższą ocenę nie ma wpływu okoliczność, że (...) nie posiada w Budynkach infrastruktury światłowodowej od punktu połączenia z publiczną siecią telekomunikacyjną lub od urządzenia systemu radiowego do gniazda abonenckiego. Taka infrastruktura może być wykonana przez (...) w reakcji na zamówienie Operatora w krótkim czasie bez ingerencji w strukturę budynku przez położenie kabla internetowego w szachcie teletechnicznym. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji istnieje w Budynkach sieć dystrybucyjna przygotowana do podłączenia abonentów. Jednak ta okoliczność również nie oznacza, że infrastruktura (...) nie odpowiada potrzebom Operatora i nie spełnia wymogów instalacji telekomunikacyjnej w budynku i stanowi dla Operatora podstawę do żądania od Udostępniającego umożliwienia wykonania własnej instalacji telekomunikacyjnej. Jak wskazano w decyzji, istotą każdej instalacji telekomunikacyjnej powinno być jej przeznaczenie polegające na zapewnieniu możliwości świadczenia usług telekomunikacyjnych w budynku nawet, gdyby podłączenie każdego abonenta wymagało dodatkowych działań technicznych. Skoro z zebranych informacji wynika, że w ramach infrastruktury (...) w Budynkach znajdują się szachty teletechniczne, do których w miarę zgłaszanego zapotrzebowania, poprzez przeprowadzenie przewodu telekomunikacyjnego mogą być podłączani odbiorcy końcowi, to nie ma żadnej różnicy pomiędzy istniejącą instalacją a instalacją wykonaną przez Operatora w ramach realizacji obowiązku dostępu, który w tym zakresie nie został w zaskarżonej decyzji nałożony na Udostępniającego. Takie stanowisko znajduje potwierdzenie w wyroku Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 15 grudnia 2021 r. (sygn. akt XVII AmT 86/20).

Odnośnie zarzutów naruszenia art. 22 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 5 ustawy o wruist wskazać należy, iż wydając decyzję w sprawie współkorzystania lub dostępu do infrastruktury technicznej Prezes UKE uprawniony jest do działania w ramach tzw. uznania administracyjnego. Z powyższego wynika, iż w następstwie wniesienia odwołania wszelkie zmiany ustalonych na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy o wruist w decyzji warunków dostępu operatora do nieruchomości i budynków udostępniającego możliwe są dopiero na skutek wykazania w odwołaniu, że przy wydawaniu zaskarżonej decyzji doszło do przekroczenia przez Prezesa UKE granic uznania administracyjnego. Należy podkreślić, iż przedstawiane w toku prowadzonego na podstawie art. 22 ustawy o wruist postępowania administracyjnego stanowiska stron nie mają charakteru wiążącego, gdyż Prezes UKE przy wydawaniu decyzji kieruje się interesem publicznym, oraz realizacją celu Ustawy. Skoro przy wydawaniu decyzji zastępującej umowę o dostępie Prezes UKE, po zapoznaniu się ze stanowiskami stron uprawniony jest do ukształtowania treści umowy w granicach uznania administracyjnego, wobec niewykazania w odwołaniu przekroczenia przez pozwanego tych granic, w sprawie brak było podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji poprzez wprowadzenie do umowy zmian proponowanych przez powodów w odwołaniu.

Mając na uwadze treść art. 22 ust. 1 ustawy o wruist stwierdzić należało, że ustawodawca zobowiązał Prezesa UKE do uwzględnienia przy wydawaniu decyzji konieczności zapewnienia niedyskryminujących i proporcjonalnych warunków dostępu. Spełnienie tych wymogów ma na celu zapewnienie równomiernego rozwoju rynku usług i sieci telekomunikacyjnych w warunkach równoprawnej i skutecznej konkurencji. Stworzenie warunków do prawidłowego rozwoju konkurencji wymaga zapewnienia występującym na rynku podmiotom możliwości prowadzenia działalności na równych i niedyskryminujących zasadach. Polega to w szczególności na nałożeniu na przedsiębiorców telekomunikacyjnych w decyzjach administracyjnych jednolitych obowiązków związanych z uzyskaniem dostępu do nieruchomości, budynków i infrastruktury technicznej. Realizacja wymogu zapewnienia niedyskryminacyjnych warunków dostępu oznacza, aby Prezes UKE nie ustalał warunków dostępu w sposób zasadniczo odmienny od ustalonych w innych swoich decyzjach dotyczących podobnych przypadków. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że przed jej wydaniem Prezes UKE dokonał analizy stanu faktycznego sprawy i uwzględnił wynikające z dokonanych ustaleń okoliczności. Przy ustalaniu warunków dostępu do nieruchomości i budynków Prezes UKE musi jednocześnie uwzględniać również swoje wcześniejsze rozstrzygnięcia w podobnych przypadkach. Nakładane na obie strony obowiązki nie mogą być nadmierne w stosunku do okoliczności występujących w danej sprawie. Powinny być proporcjonalne, czyli odpowiednie i konieczne w stosunku do osiągnięcia zamierzonych celów.

W odwołaniu powód, uzasadniając zarzut naruszenia art. 22 ust. 1 w zw. z art. 30 ust. 5 ustawy o wruist twierdził, że Prezes UKE powinien rozstrzygnąć indywidualny spór oceniając warunki korzystania z nieruchomości zaproponowane przez strony i warunki korzystania z nieruchomości objętej postępowaniem administracyjnym przez innych przedsiębiorców telekomunikacyjnych, a następnie ustalić warunki dostępu do nieruchomości w sposób niedyskryminujący w stosunku do konkurentów powodów korzystających już z nieruchomości, stosując proporcjonalne środki (najmniej uciążliwe z możliwych do zastosowania i spełniających swoje zadanie). W ocenie Sądu z treści art. 22 ust.1 ustawy o wruist nie wynika obowiązek ustalenia przez Prezesa UKE przed wydaniem decyzji warunków, na jakich na zasadzie swobody umów cywilnoprawnych zostały ukształtowane w umowach zawartych wcześniej przez właściciela budynku z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi, którzy świadczą w budynku usługi dla odbiorców końcowych. Wynikający z art. 22 ust. 1 Ustawy obowiązek Prezesa UKE ogranicza się do ustalania niedyskryminujących warunków dostępu w wydawanych przez pozwanego innych decyzjach, lecz nie może polegać na konieczności dostosowania się do warunków ustalonych w zawartych wcześniej umowach. Takie stanowisko byłoby zaprzeczeniem zasady ustalania niedyskryminujących warunków dostępu do nieruchomości, prowadziłoby do ustalania w każdej decyzji odmiennych warunków dostępu w zależności od warunków ustalonych przez właściciela nieruchomości z innymi przedsiębiorcami telekomunikacyjnymi korzystającymi już z nieruchomości we wcześniej zawartych umowach. Postulowane przez powoda rozwiązanie w żadnym wypadku nie prowadziłoby do unifikacji obowiązujących na rynku zasad dostępu i wykluczałoby możliwość osiągnięcia celów wprowadzenia ustawy o wspieraniu rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, o których mowa w przedmowie komentarza do tej ustawy.

Odnosząc się do zawartych w odwołaniu zastrzeżeń dotyczących nieuwzględnienia wyrażonego w postępowaniu konsultacyjnym postulatu (...) ustalenia zabezpieczenia w postaci polisy ubezpieczeniowej wskazać należy, iż na rozprawie pełnomocnik Prezesa UKE wyjaśnił, że zabezpieczenie w postaci polisy ubezpieczeniowej i kaucji ustalane jest w stosunku do budynków znajdujących się dopiero w realizacji przez dewelopera. Natomiast w stosunku do prac, które mają być realizowane w istniejących już i zasiedlonych budynkach Prezes UKE stosuje zabezpieczenie w formie kaucji, która umożliwi konsumentom łatwiejsze i szybsze wyegzekwowanie usunięcia ewentualnych szkód. Stosowanie przez Prezesa UKE takiej zasady znajduje potwierdzenie w treści dopuszczonych przez Sąd dowodów w postaci decyzji Prezesa UKE złożonych przez stronę powodową przy piśmie z dnia 17 lutego 2020 r. (k. 70 i nast. akt sąd.) Brak więc podstaw do uznania, że w kwestii ustalania formy zabezpieczenia Prezes UKE stosuje niczym nieuzasadnioną dowolność w oderwaniu od stanu rzeczywistego, wyliczeń i wskaźników. Jak słusznie w odpowiedzi na odwołanie zauważył zainteresowany, kaucja w przeciwieństwie do składki ubezpieczeniowej podlega zwrotowi, zatem nie może przyczyniać się do zwiększenia kosztów inwestycji. Z powyższego wynika, że stosowane przez pozwanego w decyzjach o dostępie środki zabezpieczenia, mogą być uznawane przez strony za korzystne lub uciążliwe w zależności od konkretnej sytuacji. Zdaniem Sądu, mając na uwadze cel jakiego ma służyć zabezpieczenie, obie jego formy są prawidłowe i brak podstaw do uznania ich za uciążliwe nawet, gdy obie zostały ustanowione w decyzji obligatoryjnie. Nie można zgodzić się też z twierdzeniem odwołania, że jeżeli wnioskowany przez stronę środek zabezpiecza wykonanie decyzji, nie ma potrzeby a nawet możliwości określenia alternatywnych rozwiązań. Podkreślenia wymaga, iż wysokość kaucji nie została ustalona w decyzji na poziomie proponowanym w projekcie decyzji przedstawionym do konsultacji (16 000 zł) lecz w zależności od rodzaju prac w kwotach 2 000 zł i 1 000 zł (pkt I sentencji decyzji § 4 ust. 11 i 13). Twierdzenie, iż kaucja stanowi nie akceptowalną barierę finansową i może przekroczyć koszt budowy sieci telekomunikacyjnej jest chyba nazbyt przesadzone.

Sąd na podstawie art. 235² § 1 k.p.c. pominął wymienione w odwołaniu dowody z dokumentów w postaci projektu decyzji dołączonego do odwołania oraz decyzji regulujących dostęp innych operatorów do nieruchomości zainteresowanego, jako wydanych na podstawie innych okoliczności faktycznych i nie mających znaczenia w sprawie dotyczącej dostępu w rozpoznawanej sprawie. W odniesieniu do wniosków dotyczących dopuszczenia dowodów z decyzji Prezesa UKE wskazać, iż w odwołaniu powodowie sami twierdzili, że inne decyzje Prezesa nie stanowią prejudykatu i nie są wiążące w nin. sprawie.

Dokumenty znajdujące się w aktach postępowania administracyjnego z urzędu należą do materiału dowodowego w postępowaniu prowadzonym na skutek wniesienia odwołania.

W ocenie Sądu, w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego brak podstaw do uznania, że wydając zaskarżoną decyzję Prezes UKE dokonał dowolnej a nie swobodnej ocenę dowodów i dopuścił się błędów w ustaleniach faktycznych.

Odnośnie podnoszonych w odwołaniu zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego wskazać należało, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego. W prowadzonym postępowaniu odwoławczym SOKiK nie ogranicza się wyłącznie do badania legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. SOKiK zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu obowiązujących w postępowaniu cywilnym zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązków stron w postępowaniu dowodowym. W świetle powyższego nawet gdyby przyjąć, iż w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to, o ile nie stanowią one podstawy do stwierdzenia nieważności decyzji, nie mogą one prowadzić do uchylecia decyzji i nie mogą być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku

sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312).

Podnoszone przez powoda zarzuty dotyczące naruszenia wymienionych w odwołaniu przepisów k.p.a. nie miały wpływu na ocenę zaskarżonej decyzji i nie mogły stanowić podstawy do uwzględnienia odwołania i zmiany zaskarżonej decyzji.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, wobec braku podstaw do uwzględnienia oddalił odwołanie, jako bezzasadne - art. 479⁶⁴ § 1 k.p.c.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na zasadzie art. 98 k.p.c., stosownie do wyniku sporu, ustalając wysokość należnych pozwanemu i zainteresowanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości 720 zł, na podstawie § 14 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych w brzmieniu obowiązującym w dacie wniesienia odwołania.

Sędzia SO Witold Rękosiewicz.